

maal blev behandlet af et Raad, sammensat af Rigsdagsmænd, Embedsmænd i Ministerierne og Sogneraadsmlemmer i Sønderjylland, saa beror det paa en Misforstaaelse af den højtærede Minister. Jeg udtalte, at jeg mente, at Rigsdagen godt kunde løse dette Spørgsmaal og tage den Sagkundskab, som fandtes overalt, blandt andet ogsaa i Ministerierne og i Sogneraadene i Sønderjylland, til Hjælp, saaledes som ethvert Udvalg indenfor Rigsdagen søger sine Oplysninger overalt, hvor det kan vente at faa Oplysning om de Spørgsmaal, det behandler.

Hvad angaar en Revision af Valglisten til de Menighedsraadsvvalg, som skal finde Sted i Efteraaret, mente den højtærede Kirkeminister jo, at det ikke kunde lade sig gøre, det behøvedes heller ikke. Ministeren mente, at det ikke var de Menighedsraad, som nu skal vælges, men at det skal være Medlemmerne af de Menighedsraad, som nu synger paa den sidste Linie af deres sidste Vers, der skal vælge Medlemmer af det Udvalg, han har foreslaaet. Ministeren udtalte: Menighedsraadene er ikke ukendte med saadanne Valg, idet de har deltaget i saadanne i 1903. Det er rigtigt, men der er dog den Forskel, at da man valgte Menighedsraad i 1903, vidste man, at en af de første og vigtigste Opgaver, som kom til at paahvile disse Menighedsraad, var netop Valg af Medlemmer til det kirkelige Udvalg, og jeg erindrer saa godt fra den Tid, at under Agitationen for Deltagelsen i Menighedsraadsvvalgene blev dette fremhævet stærkt. Medens den højtærede Minister ellers paa mange eller rettere sagt paa alle Omraader henviste til 1903, har han paa dette Omraade ikke Brug for at følge Fremgangsmaaden fra 1903. Det har ogsaa vist sig, at Deltagelsen i Menighedsraadsvvalgene i 1903 var større end ved de senere Menighedsraadsvvalg, og hvorfor mon? Maaske fordi det var noget nyt, men sikkert ogsaa, fordi der var en bestemt Opgave, som straks skulde løses, nemlig Valget af det kirkelige Udvalg. Men det synes altsaa, som om den højtærede Minister er interesseret i, at saa faa som muligt kommer til at deltage i disse Valg.

For øvrigt maa jeg egentlig takke den højtærede Minister for den Uforbeholdenhed, hvormed han har udtrykt sig. Andre mener, at det ikke er Ministerens stærke

Side at udtrykke sig uforbeholdent; det forekommer mig, at i dette Tilfælde har han udtrykt sig endog temmelig tydeligt, thi naar han taler om § 4, forsvarer han denne Paragraf med en Henvisning til, at der kunde komme mange andre Spørgsmaal end netop dem, som var nævnte i § 1, til at foreligge for dette Udvalg, saaledes den ofte omtalte sønderjydske Salmebog, det sønderjydske Stift, Spørgsmaalet om Forholdet mellem Skole, Kirke og Degn derved. Det forekommer nu mig, at disse to Punkturner i § 4 om, at Kirkeministeren kan ogsaa forelægge Udvalget andre Sager, og navnlig det, at Udvalget selv kan optage Spørgsmaal af kirkelig Art til Betænkning, ikke just er nødvendige af Hensyn til Oprettelsen af det sønderjydske Stift eller af Hensyn til en Salmebog eller af Hensyn til Degneindtægterne o. s. v.

Den højtærede Kirkeminister sagde saa i denne Forbindelse, at hvis dette Udvalg vilde stille Forslag om en Kirkedag, stod det naturligvis Udvalget frit for, og han kunde ikke se noget forkert deri. Deri er jeg i høj Grad uenig med den højtærede Kirkeminister, thi det er ganske givet, at selv om Rigsdagen staar frit med Hensyn til, om den vil vedtage en saadan Ordning eller ej, saa vil det, at den Forsamling, som er foreslaaet i § 2 — og som er umaadelig ensidigt og snævert sammensat, men alligevel repræsenterer nogle, ganske vist meget begrænsede, Interesser indenfor det kirkelige Liv —, vedtager en Udtalelse om, at en saadan Ordning er nødvendig og ønskelig for vor Folkekirke, give Tilhængere af en Kirkedag en Støtte, som de ellers ikke vilde have. Jeg tror fremdeles, at det er rigtigt, at disse store Spørgsmaal, naar de skal behandles, maa behandles i et Udvalg, som rummer baade kirkelige Repræsentanter og en fyldig Repræsentation for de politiske Partier, ligesom jeg mener, at det var heldigt, at Rigsdagen havde en fyldig Repræsentation i dette Udvalg, om ikke af anden Grund, saa af rent praktiske Grunde, for at lette Ordningens Gang gennem Rigsdagen. Men efter Kirkeministerens Udtalelser nærer jeg ikke synderligt Haab om, at det vil lykkes os, som har andre Meninger her i Tinget, at opnaa, hvad vi ønsker. Nu faar vi se, hvor vidt vi kan komme i et Udvalg, om vi muligvis der kan faa en saadan Form